Religia sexului

Prizonierul se târa abia ţinându-se pe picioarele lui, singurele lucruri care îl împiedicau să se prăbuşească sub influenţa slăbiciunii erau cele două mâini care îl susţineau puternic din fiecare parte a corpului. Nici gardienii din jurul lui nu îl tratau cu menajamente, uneori îmbrâncindu-l să se mişte mai repede, deseori înjurându-l sau vorbindu-i urât.

- Am fost asemenea unui semizeu, gândi prizonierul, şi uite ce am ajuns. Mii de oameni îmi sorbeau orice vorbă, îmi urmăreau orice acţiune memorându-le în esenţa vieţilor lor şi adăugându-le memoriei colective a tuturor oamenilor, a civilizaţiei umane pentru tot restul eternităţii. Dar nu regret nimic, mă aşteptam la aşa ceva. Istoria a dovedit-o de multe ori, este un moment de cumpănă şi o fază absolut necesară pentru a putea reuşi în ceea ce mi-am propus sau a dispărea în inexistenţă ca mulţi alţii.

Culoarele erau late şi spaţioase dar şi foarte lungi, chiar şi pentru cineva cu o condiţie fizică bună, pentru a fi parcurse pe jos. Însă nimănui nu-i părea să îi pese, şi nimeni nu se oferi să oprească vreunul dintre transportoarele ce treceau continuu pe lângă ei pentru a-şi continua drumul mai lejer. Acum, ajunşi la o intersecţie, puteau privi în voie culoarele ce se întindeau în toate părţile pentru a se întretăia cu multe altele până aproape se pierdeau în ceva nedesluşit ce ar putea foarte bine să fie capătul. Clădirea închisorii nu era mare, cel puţin conform standardelor, însă se continua foarte mult sub nivelul solului cu ceea ce luaseră locul catacombelor din vechime conţinând într-un volum imens de spaţiu atât celulele prizonierilor, cât şi birourile avocaţilor şi depozite de aparatură de întreţinere. Sau chiar unele aparaturi în funcţionare.

Într-un final cei şase gardieni se opriră în dreptul unei uşi largi şi luară poziţie de drepţi aşteptând în linişte. Lipsit dintr-o dată de sprijinul celor ce aproape îl purtau pe braţe prizonierul se clătină aproape să cadă dar după un timp reuşi să se redreseze. Sub ghiontul gardianului în cauză el încetă să se mai sprijine de acesta şi spuse:

- Am ajuns, deci.

Vocea îi suna cam tare şi scârţâită, îşi redresă glasul cu o tuse seacă.

- Intrăm?

Şi intrară. Era o sală mare, aproape imensă din punctul lor de vedere – cel al dimensiunilor umane. Mai ales prin goliciunea ei, lipsa oamenilor şi a ornamentelor de pe pereţi sau din interior. Nu era chiar nimeni înăuntru, ceea ce era surprinzător luând în considerare ceea ce urma să se petreacă: un proces urmărit de o lume întreagă. Doar câteva scaune erau împrăştiate prin toată sala însă grupate după o schemă care trecea neobservată la prima vedere, schemă care însă avea să se dezvăluie pe parcurs.

- Aşează-te aici, i se spuse prizonierului de către unul dintre gardieni.

Acesta se conformă, practic trântindu-se epuizat pe scaunul izolat.

- Nu am nici o şansă de scăpare, gândi el privindu-i pe gardienii ce se aşezaseră în jurul lui privindu-i cu atenţie fiecare mişcare. Chiar dacă aş reuşi cumva să trec de ei, nu am unde să mă duc. Însă nu vreau să fug, îi trecu prin minte un alt gând, am ajuns aici pentru că printr-o voie ciudată a sorţii, a istoriei, trebuia să ajung aici de la bun început.

Nu au trebuit să aştepte prea mult până să apară completul de judecată, primul element care le-a vestit sosirea a fost apariţia treptat în încăperea pustie a tuturor detaliilor ce lipseau sub formă de imagini holografice: ferestre luminoase, tablouri tridimensionale cu personaje istorice şi religioase ce se vroiau reprezentative, scaune şi loji pentru privitori şi chiar despărţiturile ce existau odinioară în sălile de judecată din vechime. Podiumul judecătorilor şi cel al avocaţilor era considerate prea importante pentru a lipsi, chiar dacă nu avea să stea nimeni pe ele. O mulţime de oameni ce se vroiau martori la acest proces istoric răsări în spatele prizonierului care, regăsindu-se în centrul încăperii ridicat în picioare la semnalul gardienilor, le aruncă o privire scurtă. Rece şi aproape dispreţuitoare. Chiar şi reprezentanţii statului de drept îşi făcuseră apariţia sub formă de spectre de energie luminoasă, aşa era obiceiul. Doar prizonierul şi gardienii erau singurele fiinţe vii din mulţime, iar prizonierul nu era sigur de cei ce-l păzeau: arătau perfect uman, însă puteau fi foarte bine androizi realizaţi tocmai pentru a arăta astfel.

- Domnule Ovidiu Bufgarschi, eşti pregătit să te supui judecăţii, sosi întrebarea rituală.

- Sunt aici, iar asta spune totul, sosi răspunsul ritual din partea prizonierului.

Slăbiciunea continua să se manifeste în corpul bărbatului între două vârste, dar nu se regăsea nicicum în voce sau atitudinea sfidătoare pe care Ovidiu Bufgarschi o afişă în faţa autorităţilor şi a tuturor celor ce îi urmăreau. Era sigur, deşi nu avea cum să o dovedească prin identificarea transmiţătoarelor audio/video, că tot ceea ce se întâmpla aici era transmis în timp real pe reţeaua mondială – aşa era legea. Judecătorii adevăraţi, cei care peste numai câteva ore aveau să decidă dacă era vinovat sau nu, erau chiar oamenii de rând, martori ai procesului şi juraţi în acelaşi timp. Toţi aceia care îşi făceau timp să se uite la procesul lui pentru a-şi face o părere. Iar acei judecători ale căror

imagini stăteau în faţa lui aveau ca unic motiv al existenţei doar conducerea cursului procesului şi stabilirea gradului de vinovăţie – urmat implicit de aplicarea unei pedepse – sau exonerarea de orice acuzaţii. Însă acest ultim lucru nu se întâmplase vreodată – ar fi aflat. Erau nişte Inteligenţe Artificiale date naibii.

- Grefier, spune-le tuturor acuzaţiile, deschise procesul unui dintre judecători.

Ei erau în număr de trei şi reprezentau cea mai mare instanţă a civilizaţiei lor, au fost preferate IA-urile în locul oamenilor pentru că avea acces la un număr imens de informaţii de-a lungul întregii istorii pe care le puteau procesa mai repede şi mai complet decât orice fiinţă vie pentru a lua Decizia Finală. Se spune că au fost modelate după oameni reali, dar nici un om în viaţă nu avea cum să verifice asta – IA-urile existau de prea multă vreme, generaţii, pentru a mai rămâne din originale altceva decât câţiva biţi de înregistrări şi câte o grămăjoară de oase în fiecare mormânt. Însă şi ele aveau limitările lor, motiv pentru care chiar şi după o asemenea perioadă de timp nu au fost capabile să elimine implicarea umană din procesul judecăţii. Deocamdată.

Cu toţii îl ascultau pe grefier cum recita acuzaţiile adresate prizonierului, dar era doar o formalitate. Ca de altfel tot procesul, publicul ştia prea bine despre ce era vorba şi încă de multă vreme. Îşi exprimase deja opinia foarte colorată despre subiect, reţeaua era plină de părerile lor. Exista posibilitatea ca Ovidiu Bufgarschi să scape de toate acuzaţiile şi să iasă din încăpere ca om liber însă nimeni nu se aştepta la asta, rămânea doar o probabilitate teoretică. Mulţi au încercat deja să-l facă scăpat, oameni cu influenţă, dar fără succes – IA-urile rămâneau dure pe poziţie şi nimeni nu le puteau contrazice decât până la un punct.

A durat mult până să termine, dar în esenţă acuzatul era învinuit de o serie de crime împotriva statului de drept prin crearea unei noi religii, a unei secte ce-i manipula pe adepţi transformându-i în unelte la dispoziţia creatorului ei. Pentru a acţiona chiar în opoziţie cu normalitatea începutului de secol XXII. „Religia sexului” i s-a spus pe baza mărturiilor unora, iar ultimele zvonuri au transformat-o în ceva mult mai îngrozitor decât oricare dintre cei de faţă putea bănui. O scurtă enumerare a complicilor cunoscuţi, unii dintre ei chiar mai familiari publicului decât cel judecat, a fost adăugată listei de acuzaţii cu menţiunea că erau de faţă şi că aveau să fie judecaţi curând.

Cele câteva scaune din încăpere, perfect vizibile la început înainte de apariţia peste tot locul a hologramelor, au rămas mai apoi parţial ascunse – învăluite de imaginile tremurătoare de lumină – şi au început să fie treptat ocupate pe măsură ce doctorul şi complicii acuzatului au ajuns şi au fost lăsaţi să intre. Doctorul, o persoană a cărei prezenţă era necesară în cazul unei intervenţii rapide (totuşi acuzatul era o persoană considerată în afara legii şi cu un factor de risc crescut în favoarea rănirii proprii sau a altora) sau chiar în cazul unei condamnări la moarte – sentinţă a cărei probabilitate de existenţă era considerată destul de mare şi care avea să fie dusă la capăt pe loc şi difuzată în timp real pe reţea. În cel mai eficace şi mai deschis mod posibil, ca acest proces în întregime, de altfel. Complicii acuzatului, era datoria lor să fie prezenţi atunci când gurul lor era judecat – rezultatul procesului urma să le influenţeze pe deplin vieţile.

Un grup de holograme se detaşă net şi chiar de la bun început de toate spectrele luminoase ale fiinţelor umane răspândite în toată lumea dar prezente şi aici atunci când îşi făcu apariţia una câte una, grupate într-un loc ce se dorea să fie izolat faţă de restul. Nu un colţ al încăperii, şi nici unul dintre ei nu se amesteca cu mulţimea din jur. Dar nu asta îi deosebea cel mai mult de restul, ci atitudinea: privirile lor, mimica, gesturile trădau că se cunoştea între ei şi că trăiseră o istorie comună, o poveste care le-a marcat fiinţele într-un mod pe care nimeni altcineva nu părea să îl cunoască sau recunoască. Toţi ceilalţi erau curioşi, revoltaţi, ştiau sau li se păreau că ştiu totul în legătură cu subiectul preferat al tuturor, Religia Sexului, şi nu le plăcea deloc. De asta şi erau aici.

- Probabil că aţi auzit multe vorbindu-se pe marginea acestui subiect, spuse judecătorul principal la un moment dat, când grefierul a terminat, dar apelez la raţiunea voastră pentru a ignora toate aceste zvonuri. Vă vom arăta ceea ce s-a întâmplat, iar mărturiile sunt venite chiar de la oamenii care le-au trăit.

- Deci asta era, au gândit aceia care totuşi au observat grupul aparte de holograme. Sunt martorii acestui proces, au făcut parte din secta lui Bufgarschi pentru a se întoarce mai apoi împotriva lui. Apropiaţii *lui*. Mă întreb ce i-a făcut să ajungă sub influenţa lui, ciudaţii.

Agitaţia îi cuprinsese pe aceştia, poate chiar mai mult decât lăsau să se vadă – nu păreau să se simtă foarte bine ştiind că vor ajunge în curând în atenţia majorităţii oamenilor în viaţă de pe planetă şi a tuturor Inteligenţelor Artificiale ce le ţineau companie.

- Poate ar fi bine să începem cu începutul, se ridică o voce deasupra tuturor şoaptelor lansate în sală impunându-se însă imediat atenţiei tuturor prin calmul şi puterea sa. Ce-ar fi să lăsăm martorii pentru mai târziu şi să aflăm cum a început totul, care este originea acestei… *Religii a Sexului*, cum vă place să-i spuneţi.

Vocea noului sosit, o siluetă ce apăruse chiar în apropierea acuzatului, suna chiar dispreţuitoare prin superioritatea pe care o etala entitatea proprietară atunci când le scuipă în faţă denumirea alternativă a sectei, aşa cum era ea cunoscută de publicul larg.

- Teo Nadim!

Exclamaţii ale acestui nume răsăriră dinspre mulţimea hologramelor din încăpere, şi chiar dinspre viitorii martori, însă cele mai multe au trecut neauzite de cealaltă parte a holovizoarelor răspândite pe toată planeta. Şi aveau şi de ce:

- Teo Nadim, vorbi cu o voce sobră judecătorul principal, trebuie să ştii deja că acuzatul Ovidiu Bufgarschi a decis să se apere singur şi a cerut explicit să nu îi fie repartizat un avocat din oficiu.

- Da, ştiu, aprobă acesta, însă am ţinut cont că acuzatul nu are pregătire în domeniul legilor şi am decis să îmi ofer serviciile sub formă de consultanţă. Asta cu condiţia ca aceste servicii să fie acceptate, spuse întorcându-se pe jumătate spre acuzat cu un zâmbet politicos.

Acesta aprobă cu o înclinare a capului, înclinare menită să îi ascundă zâmbetul uşor ce-i străbătu cu rapiditate faţa pentru a se stinge imediat.

- Serviciile sunt acceptate, decise judecătorul principal.

Teo Nadim, o Inteligenţă Artificială la fel de veche ca şi sistemul legal computerizat sau chiar mai veche dacă s-ar lua în considerare anumite zvonuri, era de departe cel mai bun avocat al civilizaţiei lor. Cu o activitate foarte lungă ca om al legii, intens urmărită şi chiar şi mai discutată, legenda în care se transformase se întinsese cu mult în afara reţelei – adică chiar şi în atât de puţinele colţuri ale sistemului solar, cele câteva mine de materiale preţioase de pe planetele sistemului, sateliţii lor şi centura de asteroizi, sau staţiile spaţiale experimentale, unde semnalele abia ajungeau cu o întârziere de câteva ore. Era considerat de către unii sau alţii ca făcând parte din primele IA-uri create de oameni la începuturile Erei Calculatoarelor, dar acest lucru era un fapt discutabil: nu existau nici un fel de dovezi care să susţină acest lucru. Însă era cu siguranţă unul dintre pilonii sistemului legal prin metodele deseori surprinzătoare cu care îşi conducea procesele ca acuzator dar şi ca apărător transformându-le în adevărate spectacole demne de urmărit nu atât prin intriga lor cât prin schimbările rapide de situaţie ce puteau trece de la o extremă la alta pe parcursul unui singur proces.

Conform înregistrărilor la care cu toţii aveau acces era prima oară când nu se implica activ în acţiunea de judecare a unui procesul din care făcea totuşi parte dar simpla lui prezenţă alături de acuzat făcea totul suficient de interesant de a fi urmărit mai departe. Zvonul se lansă imediat pe reţea.

- Pot să îţi fac eu prezentarea? îl întrebă pe acuzat, în şoaptă.

Acesta aprobă, dar au mai trecut câteva zeci de secunde până ca toate piedicile de procedură să fie depăşite şi ca Nadim să poată începe:

- Pentru a înţelege acest proces trebuie să înţelegem modul cum a apărut Religia Sexului şi motivele existenţei sale, trebuie să începem cu începutul şi locul acestei religii în viaţa fondatorului ei: Ovidiu Bufgarschi. Îi datorăm măcar acest lucru: el este o persoană la fel ca şi voi şi a existat înainte de acest proces, de acuzaţiile care i-au fost aduse şi chiar înainte de a iniţia Religia Sexului. El va continua să existe şi după încheierea acestui proces, chiar dacă numai în amintirea voastră şi înregistrările de pe reţea.

Nimeni nu protestă atunci când avocatul se opri pentru un timp, câteva secunde, aşteptau cu toţii să continue.

- Probabil că detaliile biografice le ştiţi şi voi, cel puţin o parte dintre ele: este de rasă caucaziană şi cetăţenie română, s-a născut acum 46 de ani, în iunie 2065, în Bucureşti. Este căsătorit, are două neveste oficiale şi 4 copii, sau cel puţin asta era situaţia oficială a sa acum şase ani. Adică la începutul sectei pe care a creat-o. Acum nu mai are pe nimeni alături, poate numai pe mine dar pe noi ne leagă doar o relaţie oficială. Toţi par să-l fi părăsit, familie şi adepţi, prieteni.

- Şi au avut motive foarte bune, spuse tare cineva din mulţimea de holograme pentru a fi auzit de toţi, tipul este un manipulator de oameni şi un profitor.

- Pentru dumneata “tipul” în cauză este domnul Bufgarschi, ripostă dur Nadim într-o izbucnire de reală furie, şi aşa i te vei adresa în continuare. Ai înţeles?

Ameninţarea din tonul acestuia era atât de evidentă încât nimeni nu se putea înşela asupra rahatului în care persoana luată în colimator tocmai intrase: nu neapărat din cauza acuzaţiilor de insultă ce-i puteau fi aduse şi a procesului pe care un avocat de talia lui Nadim nu-l putea pierde, dar duşmănia unei Inteligenţe Artificiale cu multe conexiuni şi căruia mulţi, atât dintre oameni cât şi alte IA-uri din posturi cheie, îi datorau tot atâtea favoruri nu putea fi luată în derâdere decât poate de un sinucigaş. Poate.

Aşa că omul se făcu mititel şi spuse cu voce pierită, livid:

- Da, domnule. Am înţeles. Îmi cer scuze.

- Scuzele sunt acceptate, se grăbi să spună acuzatul – dorea să scape cât mai repede de incidentul respectiv.

Nadim nu părea să fie în vreun fel tulburat de intervenţia atât de neavenită de mai devreme, şi îşi continuă ideea de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat:

- Înainte de a continua cu mărturiile celor pe care i-aţi adus aici pentru asta aş vrea ca domnul Bufgarschi să ne spună cum a început totul.

- Mie mi-ar place însă să ştiu câţi sunt ca individul acesta acolo, de cealaltă parte a semnalului transmis de aici, gândi acuzatul. Dincolo de holovizoarele din toată lumea, cei care sunt adevăraţii mei judecători.

Aceştia însă aşteptau, tocmai acum Ovidiu Bufgarschi părea să aibă nevoie de timp să îşi găsească cuvintele.

- Nu ştiu foarte bine cu ce să încep, spuse el. Nu a existat un motiv anume care să mă ducă aici, pe calea spre… Religia Sexului…, pot să conştientizez numai etapele de criză care m-au ajutat să mă formez ca persoană... şi să ajung aici. Ceea ce voi numiţi atât de greşit şi o caracterizaţi ca fiind o sectă demnă de dispreţ este doar o altă modalitate de a vedea lumea înconjurătoare – o realitate în care legăturile dintre oameni sunt cele mai importante iar computerele nu sunt atât de integrate în viaţa noastră aşa cum este acum în realitatea *oficială*.

- Mi se pare irelevant să ascultăm aceste lucruri de care nu avem nevoie, protestă procurorul. Vă sugerez să trecem la fapte reale, la mărturii.

- De acord, spuse judecătorul principal parcă bucuros de intervenţie. Prezintă-ţi martorii.

Iar procurorul se conformă în ciuda protestelor oficiale pe care Nadim i le tot arunca în faţă, proteste care erau cam palide chiar şi după părerea sa şi care nici nu au fost luate în considerare în vreun fel de către judecător. Patru bărbaţi şi şase femei erau astfel chemaţi să depună mărturie în faţa întregii lumi despre chinurilor la care au fost supuşi de-a lungul a mai multor luni de zile, sau chiar ani în funcţie de caz, ar fi fost poate mai mulţi dacă oficialităţile ar fi reuşit să-i convingă şi pe restul. Însă aceştia din urmă au protestat cu vehemenţă refuzând categoric să aibă de-a face cu aşa ceva, sau chiar au preferat să se ascundă în anonimat de teama posibilelor repercusiuni asupra imaginii lor în lume, sau chiar asupra libertăţii lor de mişcare. Ori poate dintre loialitate prost înţeleasă, dar aceste motive aveau prea puţină importanţă – câtă vreme rămâneau dispăruţi nu interesau pe nimeni.

- Cum aţi auzit de secta pe care a iniţiat-o acuzatul?

- De pe reţea, întâmplător. Apoi de la nişte prieteni, un zvon pe care mi l-au transmis acum aproape un an.

- Ce anume aţi auzit?

- Păreri foarte diverse, zvonuri care au început cu mult înainte de acest proces şi de acuzaţiile pe care i-au fost aduse lui Ovidiu.

- I-aţi fost apropiată acuzatului…

- Cu toţii i-am fost apropiaţi, şi într-un fel îi vom rămâne mereu.

A fost un moment care nu i-a făcut deloc plăcere procurorului, însă era un răspuns la propriile sale întrebări.

- Atunci de ce vă aflaţi aici? întrebă el însă. Adică depunând mărturie împotriva lui…

Femeia păru să se blocheze pentru o secundă, nu se aşteptase deloc la o asemenea întrebare.

- Pentru că este ceva ce trebuie făcut, a răspuns în cele din urmă. Totul s-a transformat în ceva ce trebuie eliminat o dată pentru totdeauna.

- Presupun că ştiţi ce înseamnă această mărturie, că vă aflaţi aici în deplină cunoştinţă de cauză.

- Să dezvălui lumii istoria mea în cele mai mici detalii despre perioada pe care am petrecut-o în această organizaţii.

- Prin prisma amintirilor dumneavoastră, aşa cum s-au întâmplat ele. Dar să revenim la motivele pentru care v-aţi alăturat sectei, o opri procurorul să spună mai multe parcă parţial mulţumit de răspunsuri. Puteţi să le detailaţi şi pentru noi?

Femeia din banca martorilor era tânără, între 25-30 de ani, şi nu părea genul de persoană de care se putea profita uşor. După tonul vocii, exprimare, gesturi şi mimică părea obişnuită să se descurce singură în aproape orice situaţie chiar şi cu ezitările de rigoare, toate acestea generau controverse prin simpla sa prezenţă printre martorii în acest proces – trebuie să se fi întâmplat ceva foarte grav încât să o facă să cadă într-o asemenea capcană sub valoarea sa ca persoană:

- Curiozitatea, în primul rând. Singurătatea, mai apoi.

- Vă puteţi caracteriza deci unul dintre marginalizaţii societăţii?

- Nici gând, protestă ea. Am mulţi prieteni cu care mă întâlnesc pe reţea frecvent, zilnic. Sunt prieteni umani, dar şi din partea IA-urilor – sunt o companie foarte plăcută. Şi mai sunt şi colegii de serviciu a căror prezenţă este constantă în viaţa mea… însă nu a fost suficient.

Fragmente de amintiri sub forma unor secvenţe de memorie extrase direct din creier începeau treptat să se deruleze în timp real şi cu o viteză ameţitoare în cadrul unei incinte holografice izolate de încăperea în care se regăseau cu toţii dar la care numai cei din afară, cei conectaţi la reţea de pe cuprinsul întregii lumi, aveau acces – totul devenea din ce în ce mai clar de parcă amintirile aveau o viaţă a lor proprie chiar lângă ei pe măsură ce aparatele descifrau mai complet traseele neuronale specifice martorei.

Tehnica de ultimă oră exista ca principiu de decenii dar fusese pusă la punct doar recent, de numai câteva luni, şi era prima oară când era folosită practic într-o aplicaţie de mare importanţă. Iar multitudinea de fapte privite dintr-o perspectivă foarte personală pe care le scotea la suprafaţă aproape că făceau inutilă mărturia tinerei fără însă a o putea înlocui pe deplin – încă era nevoie ca cineva din afară să pună întrebările potrivite pentru a activa amintirile potrivite.

- Ne puteţi detalia ce aţi simţit în primele momentele în care aţi ajuns în sectă? întrebă deci procurorul.

Femeia ezită o secundă vizibil tulburată iar mâna i se duse instinctiv la tâmplă, acolo unde unul dintre senzorii aparatului de acces la memorie se reliefa aproape invizibil la nivelul pielii. Însă ezitarea dispăru în scurt timp iar ea continuă să vorbească pe măsură ce imaginile se derulau cu rapiditate în incinta alăturată prezentând toate acele detalii care altfel ar fi rămas inaccesibile:

- Nu a fost aşa de la început... Nu era o sectă… Adică organizaţia nu era considerată sectă… Totul era nou pentru mine: întâlnirile cu grupul, petrecerile şi dialogurile pe marginea unei cantităţi imense de date strânse de pe reţele, activităţile noastre pot fi regăsite în multe alte locuri pe reţea dar fără atinge nici de departe nivelul de interes al acestora. Au devenit foarte interesante prin simpla prezenţă a altor oameni în jurul meu, pot spune că acea perioadă a fost cea în care m-am simţit cu adevărat vie.

- Dar nu s-a terminat aici, nu-i aşa? reacţionă cu rapiditate şi chiar vehemenţă procurorul înainte ca mărturia femeii să se întoarcă împotriva motivului pentru care o chemase în boxa martorilor. S-a transformat în ceva mult mai rău…

- Corect, nu s-a terminat acolo, spuse tânăra după o scurtă ezitare şi o privire agasată aruncată imaginii holografice ce-i aparţinea avocatului statului. La petreceri şi întâlniri luau parte toţi membrii acestei… secte, spuse ea în cele din urmă dar se vedea clar că nu-i plăcea deloc cuvântul, că o deranja, dar numai anumite persoane dintre începători puteau avansa mai departe în ierarhia grupului. Nu ştiu cine făcea selecţia şi pe ce criterii, dar sunt sigură că treceau la faza următoare numai atunci când erau consideraţi pregătiţi. Şi pot spune că pentru o perioadă scurtă de timp am făcut parte dintre aceia ce au avut acces ceva mai avansat în structura organizaţiei.

- Şi de ce aţi renunţat?

Martora îi întoarse o privire care spunea foarte clar că nu-l plăcea şi îi răspunse sec:

- A apărut poliţia şi a desfiinţat organizaţia.

- Aţi avut prilejul să plecaţi de acolo?

- Oficial, da. Nimeni nu era oprit dacă dorea să plece. Dar nu a existat nici un caz, sau cel puţin nu cunosc pe nimeni care să fi făcut asta.

- Dar au existat totuşi persoane din anturajul apropiat care, după un anumit moment, au dispărut fără explicaţii?

- Este o organizaţie foarte mare, cu mii de membri răspândiţi pe toată planeta. Fiecare dintre noi, oricare ar fi nivelul, am făcut călătorii dese în diverse puncte ale globului lipsind fizic pentru o perioadă oarecare. Dar nici unul nu a dispărut cu adevărat – am păstrat legătura şi în acele momente.

- Aţi călătorit?! se miră zgomotos procurorul. Interesant, păru el pus pe gânduri ca şi cum ar fi aflat pentru prima oară de acest lucru – deşi traseele şi momentele temporale la care au fost parcurse erau totuşi date accesibile pe reţea, deci demne de adăugat la dosarul acuzării.

- Nu se obişnuieşte asta, ştiu. Nici măcar printre oameni. Şi pentru o IA ca dumneavoastră este poate inacceptabil să ne mutăm corpul dintr-o parte din alta a globului, a unui continent sau a unui oraş doar din plăcere atunci când putem aduce aceste locuri la noi ***atât de uşor*** prin intermediul Reţelei.

Pe faţa procurorului se derulară vreme de câteva fracţiuni de secundă, totuşi un timp observabil, câteva senzaţii care indicau foarte clar că era pe cale să-i repeadă martorei unele cuvinte cum că nu suficient de autorizată pentru a-şi spune părerea despre ce gândesc IA-urile. Însă se stăpâni şi schimbă subiectul:

- Totuşi nu la asta m-am referit: v-am întrebat dacă credeţi că cineva, oricine despre care aţi fi putut auzi, a încercat să plece din sectă şi a fost obligat să rămână sau chiar a fost eliminat pentru a nu spune nimic.

Tânăra se arătă cu adevărat amuzată de ideea vehiculată:

- Adică ucis? Nu.

- Revenind la ceea ce ne interesează, când s-a pus pentru prima oară problema sexului?

- Chiar de la început, în zvonurile pe care le-am auzit despre organizaţie.

Un val de nelinişte urmat de un reflux chiar şi mai puternic se făcură remarcate în mulţimea hologramelor, în timp ce, incredibil dacă se lua în considerare nivelul deja astronomic la care au ajuns deja, numărul de accesări a transmisiei în timp real a procesului continua să crească constant.

- Însă zvonurile nu s-au dovedit toate întemeiate. Nici unul dintre cei de la nivelul începătorilor nu are vreo tangenţă cu actul sexual, nu în cadrul grupului cel puţin.

- Adică era interzis? vorbi Nadim pentru prima oară de la începutul mărturiei.

- Mai degrabă descurajat. De fapt nimeni nu a venit la noi să ne interzică explicit ceva, orice.

- De ce?

- Scopul acţiunilor lor îmi scapă.

- Dar trebuie să vă fi format o părere, insistă procurorul. Ne-o puteţi spune?

Tăcere, însă imaginile memoriei – imaginile gândurilor şi convingerilor cele mai puternice – erau mai sugestive decât o mie de cuvinte: trebuiau să ajungă la destinaţie, oricare ar fi ea trasată de guru, de bunăvoie şi nesiliţi de nimeni.

- Văd că preferaţi să vă păstraţi părerea pentru dumneavoastră, concluzionă procurorul. Mi-ar place însă să ştiu mai multe despre evoluţia dumneavoastră în cadrul… *organizaţiei*… conduse de acuzatul Ovidiu Bufgarschi.

Istorisirea tinerei, prin viu grai şi prin prisma amintirilor deopotrivă, a inclus multe momente de nehotărâre şi erotism pe parcursul a mai multor luni, despre prezenţa tot mai pregnantă şi mai remarcabilă în timp a unui grup mereu crescând de prieteni de ambele sexe/amanţi… toate răspândite în timp real în toate colţurile sistemului solar în care se găseau exponenţi a civilizaţiei umane – oameni sau IA-uri.

- Deci asta a fost, concise sec procurorul într-un final, când ofiţerii de ordine îşi făcură apariţia treptat în mărturia tinerei pe măsură ce descinderile repetate la sediile organizaţiei se înmulţeau înainte de lovitura finală care a culminat cu acest proces.

- În mare, da, aprobă femeia şovăind.

- Şi vă menţineţi mărturia până la capăt?

- Da, aprobă din nou ea cu o scurtă ezitare în voce.

- Ce-aţi zice dacă v-aş spune că prin intermediul acestei secte practic aţi dispărut pentru restul lumii în care trăim cu toţii? întrebă procurorul, însă se adresa în primul rând mulţimii de dincolo de ecranele holovizoarelor ce-i urmăreau. Este echivalentul unei răpiri, însă în cazul dumneavoastră nu s-a folosit violenţa… cel puţin conform datelor pe care le avem la ora actuală.

- Absurd! protestă tânăra. Suntem cu toţii aici, interacţionând între noi şi cu reţeaua… nu aveam cum să dispar.

- Şi totuşi nu aţi putut să dispuneţi de propriul vostru timp aşa cum aţi considerat necesar, nici unul dintre prietenii de dinainte de intrarea în sectă nu v-a mai putut contacta ca înainte. Sau chiar deloc. Practic Ovidiu Bufgarschi şi acoliţii lui v-au acaparat fiinţa în întregime lipsindu-ne de o resursă importantă a civilizaţiei noastre.

- Asta sunt pentru voi, o *resursă*?

- Un potenţial creator, veni sec explicaţia. O resursă de acţiuni prin care puteţi aduce un real folos societăţii ajutând la îmbogăţirea valorilor sale perene. Căci chiar aceasta este esenţa acuzaţiilor care îi sunt aduse lui Ovidiu Bufgarschi: manipularea emoţională a fiinţelor umane prin intermediul favorurilor şi a jocurilor sexuale pentru a-i îndeplini comenzile, oricare ar fi, în propriul său folos şi al apropiaţilor săi imediaţi.

- Protestez, spuse într-o doară acuzatul.

- De ce?

- Nu i-a obligat nimeni să se alăture organizaţiei pe care am creat-o sau să mă urmeze până la capăt. Eu doar am vorbit, nu am obligat pe nimeni să asculte.

Spunând astea el se aşeză înapoi pe scaun lângă avocatul său care i se alăturase pe un fotoliu comod la fel de ireal ca lumina ce-i compunea imaginea holografică, prezenţa.

- Domnule Bufgarschi, întrebă judecătorul principal care urmărise cu oarecare atenţie discuţia dintre acuzat şi Nadim ce avusese loc cu glas scăzut şi paralel cu mărturia tinerei întrerupându-se de prea puţine ori în toată această perioadă, pe măsura intervenţiilor, ne puteţi spune de ce nu aţi intervenit cu nimic la interogatoriul la care a fost supusă martora?

- Pentru că l-am lăsat pe domnul procuror să se incrimineze singur, răspunse acesta.

- Să mă incriminez?! tresări acesta. Dar nu eu sunt cel acuzat!!

- Să vă incriminaţi codul sursă prin alegerea greşită a algoritmului de interogare.

Procurorul tresări de parcă ar fi fost pălmuit – nu i se spunea în faţă în fiecare zi că era prost. Şi mai ales nu printr-o insultă atât de brutală. Însă nu reacţionă cu nimic, în afara unei priviri veninoase.

- Totuşi aş avea o întrebare, reveni acuzatul, şi anume dacă ţi-a plăcut. Nu mă refer numai la sex, ci la tot. Ai continua aşa ceva?

- Anumite lucruri nu le-aş mai face niciodată, greşeli pe care aş vrea să le corectez, dar restul aş fi în stare să le continui la nesfârşit şi mai ales… oricând.

Au fost momentele în care imaginile din incinta alăturată s-au derulat cu violenţă trecând de la o secvenţă la următoarea şi apoi tot aşa mai departe la altele cu o rapiditate care scăpă chiar şi privirilor cele mai agere. Dacă IA-urile ce înregistrau totul ar fi fost capabile să descifreze şi să imprime în memoriile lor imense şi emoţiile din substratul imaginilor nu numai prezenţa lor ar fi fost cu adevărat impresionate, însă tot ce au transmis mai departe au fost faptele reale.

Iar Inteligenţa Artificială cu rolul de procuror, rămasă fără cuvinte după o asemenea intervenţie, nu a avut nimic de comentat.

Toate celelalte mărturii aveau să semene într-o măsură mai mare sau mai mică între ele şi cu prima mărturie: fiecare persoană avea motivele sale pentru a cădea în capcană şi a deveni adept al sectei pentru a avansa în ierarhie tot mai sus, şi avea propriile reacţii la îndoctrinarea şi activităţile din interiorul grupului dar mai ales la perioadele de sex sălbatic, dar cu toţii arătau aceeaşi fascinaţie absurdă pentru noile activităţi şi noii prieteni iar în final aceeaşi respingere pentru perioada pe care continuau să o considere ca fiind cea mai plină din viaţa lor.

- Pe mine m-ar interesa altceva în locul părerii martorului despre organizaţia pe care am creat-o, spuse Bufgarschi la un moment dat, într-una din scurtele intervenţii la sfârşitul derulării uneia dintre secvenţele de memorie, şi anume câţi dintre cei care au urmărit mărturiile de până acum ar dori să facă dragoste cu aceia care au acceptat să depună mărturie împotriva mea. Nu vă miraţi, răspunse cu calm şocului vizibil produs de vorbele sale, este o reacţie normală pentru o persoană ce se consideră ca făcând parte din specia umană. Georgiana, aici de faţă, dacă ar fi să o luăm ca exemplu, adăugă el indicând-o pe prima martoră, este o tânără frumoasă, cu nişte forme fizice plăcute şi la vârsta potrivită pentru reproducere. Are toate calităţile pentru a fi partenera de viaţă a cuiva pe care-l consideră special, oricare ar fi acela.

Nimeni nu îi răspunse, era o schimbare de subiect atât de neaşteptată încât multora nu le-a venit să creadă că se vorbea cu o uşurinţă deosebită şi într-o asemenea manieră despre un subiect care, deşi la ordinea zilei, rămânea încă tabu din multe puncte de vedere. Cu atât mai mult cu cât o asemenea acţiune îi era caracteristică lui Nadim şi nu clientului său, avocatul prefera însă să rămână tăcut pentru publicul larg şi doar să vorbească în şoaptă şi doar ocazional cu acuzatul.

- Protestez, se auzi din partea procurorului, manipulează mart...

- Tu să TACI! răbufni Ovidiu Bufgarschi cu o violenţă încât procurorul, oricât de artificială îi era inteligenţa şi originea cibernetică, reacţionă totuşi exact ca un om şi se făcu mic în fotoliul său din raze de lumină. Acum este rândul MEU să vorbesc!

Reacţia instinctivă de retragere în sine a procurorului păru să se impună şi să se transmită prin mulţimea din sală şi mai departe spre cei ce urmăreau procesul prin intermediul holovizoarelor pentru că toţi tăcură brusc fără să mai scoată un sunet iar comunicaţiile personale îngheţară brusc vreme de câteva sute de secunde – un timp imens pentru ritmul de viaţă al reţelei.

- Scopul ultimelor ore a fost să vorbiţi despre acţiunile mele şi ale apropiaţilor mei, spuse din nou acuzatul întrerupând tăcerea absolută care se lăsase. Acum, cu permisiunea judecătorilor, vă voi spune părerea mea despre voi.

- Permisiune acordată, aprobă judecătorul principal după o confruntare rapidă cu colegii săi.

- Ceea ce voi numiţi Religia Sexului nu este ceva întâmplător, există ca reacţie la o stare de fapt a civilizaţiei din care facem parte.

- Civilizaţia noastră nu are nici o problemă, protestă procurorul.

- Atunci cum poţi să îţi explici numărul atât de mare de membri? întrebă Nadim repede. S-a vehiculat un număr de aproape nouăsprezece mii cinci sute de persoane. Estimările mele spun că în numai un an de zile de acum înainte numărul lor ar fi ajuns să se dubleze, iar peste doi ani ar fi ajuns la un milion… şi sunt oricând gata să fac publice aceste estimări.

Procurorul tăcu, dar poate şi pentru că acuzatul nu i-a dat şansă să apună ceva:

- Ceea ce am de transmis tuturor este că prin această… sectă… am corectat cel puţin parţial greşeala de a vă folosi prea mult de maşinării şi de a ajunge într-un punct în care să depindeţi de ele în întregime. V-aţi lăsat înrobiţi de aceste maşini, de computere, şi prin urmare aţi încetat să fiţi fiinţe umane conform definiţiei acceptate de înşăşi voi.

- Acest lucru este o prostie, interveni din nou procurorul, în toată istoria noastră nu există nici o persoană care să fi încetat a fi o fiinţă umană. Clonarea oamenilor şi crearea de simbioţi între oameni şi computere, adică cunoscuţii cyborgi din vechime, este ceva interzis prin lege, în toate ţările de pe glob.

- Ceea ce ai enunţat este doar un aspect al transformării, reacţionă prizonierul cu violenţă, tot aşa cum sexul este un aspect esenţial al condiţiei de om. Aţi categorisit religia mea drept o religie a sexului pentru că vă aduce în atenţie ceea ce aţi pierdut şi nu sunteţi capabili să o introduceţi într-o altă categorie. Mă refer la legăturile dintre oameni – prietenia şi dragostea în cele mai ample şi trainice aspecte ale lor.

- Avem mărturiile mai multor oameni, a unor *fiinţe umane*, accentuă procurorul pe ultimele cuvinte pentru a le arăta tuturor credinţa sa în acel termen, care spun că ai folosit actul sexual pentru a-i influenţa şi a-i face să acţioneze aşa cum doreai. Nu s-a pus problema violului, dar unele aspecte ca sexul în grup sau cu mai mulţi parteneri au avut consistenţa unui viol.

Prizonierul începu să râdă dispreţuitor şi în hohote stârnind uimirea comisiei de judecată.

- Tot ce facem noi acum este să ne învârtim în cerc în jurul unui singur lucru, şi vom continua să facem asta atâta vreme cât nu veţi deveni capabili să vedeţi mai mult decât actul fizic. Vă asigur că au fost cu toţii de acord şi le-a plăcut până la capăt. Aţi fost cu toţii martorii tuturor acestor declaraţii.

- Protestez!

- Poţi să protestezi cât vrei, îi răspunse zeflemitor Bufgarschi. Acesta-i adevărul, orice-ai face. Şi mai vreau să vă spun un lucru, un alt adevăr: acest proces nu are ca acuzat pe mine, ci pe voi. Da, pe voi – acei oameni care şi-au uitat originea devenind prea aplecaţi spre tehnologie pentru a mai putea face parte din specia care i-a produs.

Şuşotelile mulţimii imaginilor holografice din spatele lui se transformară într-un adevărat vuiet de proteste – pentru prima oară păreau gata să îşi piardă coeziunea şi controlul într-un val copleşitor de reacţii de împotrivire atrăgând atenţia completului de judecată care expediară avertismente de liniştire, fără prea mare succes însă. Doar martorii acestui proces păreau a fi singurii rămaşi calmi, un calm suspect după ezitările şi tulburarea pe care fiecare dintre ei le-au arătat în timpul declaraţiilor. Ezitări explicabile totuşi prin faptul că avea să îşi exprime experienţele de viaţă în cel mai personal mod posibil întregii lumi, acum însă era rândul acestei lumi întregi de a le face faţă în exact aceeaşi manieră: printr-un afront adus însăşi vieţii de zi cu zi, esenţei lor.

- În trecut cei care v-au creat pe voi, Inteligenţele Artificiale, spunea acuzatul în continuare suficient de tare pentru a se auzi peste zgomotul de fond, au sperat că veţi ajunge să fiţi cât mai umane posibil pentru a vă alătura oamenilor în calitate de conştiinţe depline… ca algoritm de reacţii emoţionale au reuşit pe deplin, dar reversul medaliei le-a răpit umanitatea descendenţilor lor umani – au crescut şi s-au dezvoltat prea apropiaţi de voi pentru a percepe şi altceva. Aţi influenţat omenirea în aceeaşi manieră totală în care v-a influenţat pe voi creându-vă.

Tăcerea pusese stăpânire pe procuror care se găsea într-o situaţie pentru care nu fusese programat să o ia în calcul în cadrul unui proces. În schimb protestele tuturor, oameni şi IA deopotrivă, aproape au suprasolicitat comunicaţia din reţeaua planetară.

- Iar pentru asta vă acuz!

Rezonanţa puternică a vocii prizonierului se răspândi în sală accentuând spusele sale, şi a coincis cu momentul în care judecătorii au început să reacţioneze la turnura neaşteptată pe care o luase situaţia:

- Domnule Bufgarschi, faceţi linişte! ridică glasul judecătorul principal pentru a se impune. Iar de acum înainte limitaţi-vă doar la faptele pe care le implică acuzaţiile aduse dumneavoastră.

- Dar se referă tocmai la aceste fapte, ripostă Nadim din locul lui fără să catadicsească să se ridice din fotoliu, aşa cum cerea tradiţia, sau să privească altceva în afară de propriile mâini sub impulsul subit de a-şi face manichiura – lucru care deranjă vizibil. Nu poţi acuza un om folosind legile civilizaţiei în mijlocul căreia trăieşte fără să faci iei în considerare întreaga civilizaţie.

- Asta decidem noi…

- În plus, orice cetăţean poate aduce acuzaţii civilizaţiei sale atunci când se consideră nedreptăţit, comentă Nadim fără a le da şansa judecătorilor de a-şi arăta părerea oficială negativă la adresa comportamentului său înregistrând însă mesajul neoficial de avertisment din partea lor. Dar este ceva elementar pentru nişte IA-uri ca voi, cu un acces complet la arhivele juridice, nu este necesar să adaug referinţele spre arhive.

- Autoritatea noastră se referă la legile civilizaţiei umane de acum, îi răspunse unul dintre judecători. Clientul dumneavoastră nu face referire la ele.

- Dar cyborgii sunt în continuare în afara acestor legi, observă acuzatul.

- Care cyborgi? tresări procurorul care se agăţă de această informaţiei dintr-un domeniu în care era expert. Aveţi de raportat existenţa unor cyborgi care au scăpat detecţiei oficialităţilor?

- Nimic nu scapă detecţiei noastre, exprimă judecătorul principal o stare de fapt cu un ton ce nu admitea nici un fel de contradicţie. Toţi cyborgii, clonele umane şi mutanţii au fost distruşi acum zeci de ani, aproape un secol.

- Eu am scăpat, îi răspunse senin acuzatul. Ba mai mult, stau în faţa voastră de câteva ore şi nici nu v-aţi dat seama de adevăr.

Procurorul, judecătorii şi cei din sală, chiar şi martorii ce făcuseră parte din organizaţia lui Ovidiu Bufgarschi au căscat ochii mari privindu-l tăcuţi. Valul de teamă se răspândi mai departe în lume prin intermediul holovizoarelor, odată cu informaţia. Doar Nadim continua să îşi facă manichiura netulburat, deşi ca spectru de lumină generat de un computer existent undeva în lume nu avea nevoie de aşa ceva.

- Şi care este atunci adevărul tău? murmură judecătorul principal – deşi IA, pe faţa lui se vedea cu claritate că se temea de răspuns.

- Hai să spunem că cei din vechime au anticipat o situaţie de genul acesta, spuse într-o doară Nadim – intervenţie care îi sperie pe toţi, judecători şi public deopotrivă.

Căci dacă avocatul se coalizase cu clientul în acest scenariu absurd atunci nu putea fi tocmai atât de incredibil precum îşi închipuiseră cu toţii, mai ales că Nadim aşteptase tocmai acel moment, acea situaţie, pentru a interveni. A fost momentul din care nimeni nu mai ştiu ce era minciună sau adevăr, ce anume era regizat pentru a-i manipula în cel mai grosolan mod cu putinţă – neîncrederea şi teama, tăcerea, luând loc protestelor copleşitoare de mai devreme.

În plus, toată lumea ştie că nu este bine să te pui cu cei din vechime: codurile scrise de ei la începuturile erei programării, atunci când au fost create primele sisteme de operare a computerelor şi mai apoi primele IA-uri, puteau ascunde multe capcane mortale încă nedescoperite. Multe entităţi informaţionale, de-ale IA-urilor şi de-ale oamenilor, au căzut în astfel de capcane dispărând în neant în timpul căutării unor legendare comori de date, informaţii confidenţiale, sau prin accesarea neintenţionată a unor zone de reţea pe care ar fi trebuit să le evite de la bun început.

- Sunt o clonă umană, continuă Bufgarschi ridicând vocea până la un nivel suficient de mare pentru a acoperi orice alt sunet, orice alt gând al celor ce-l urmăreau, un mutant care a supravieţuit printre ceilalţi oameni mai mult de un secol. Sunt un cyborg, parte corp material, parte programe rulând în spaţiul virtual al reţelei mondiale care s-a implicat activ în viaţa voastră apărându-vă şi acuzându-vă atunci când aţi avut nevoie de asta, continuă el privindu-l pe Nadim, ghidându-vă vieţile spre ceea ce consider eu a fi un viitor mai bun.

Acesta, avocatul, se ridicase într-un final în picioare, privind calm şi sfidător în jur, iar acum cei doi formau în ochii tuturor ceea ce de fapt fuseseră mereu: o singură entitate dezgolită de toate slăbiciunile inerente celor două părţi componente. Ceva atât de puternic încât nimeni nu realiza întregimea sa… poate doar IA-urile dar ele se dovedeau incapabile să îi acţioneze împotrivă. Ceva ce deja preluase controlul complet asupra transmisiunilor în timp real ce se derulau în toată lumea oamenilor cu ei în prim plan împiedicând oprirea lor în ciuda tentativelor repetate ale unora la fel de uşor precum preluase şi controlul procesului ce se dorise să îl acuze. Şi să ÎL distrugă.

- Dar am eşuat, spuse Bufgarschi, pentru că acum este din nou nevoie de mine. Acum în ultimii ani şi de acum mai departe. Scopul meu final este de a vă împiedica să deveniţi neoameni, şi sunt gata să-mi dau şi viaţa pentru scopul pentru care am fost construit.

- Şi ce vrei să faci?

- Oamenii au nevoie de o pauză faţă tot ce înseamnă programe de calculator pentru a se regăsi pe sine. Sământa a fost aruncată cu mult înainte de existenţa noastră, a tuturor, iar eu am sădit-o. Omenirea va renaşte, într-o formă sau alta.

- Dar asta înseamnă sinucidere! protestă unul dintre judecători. Sinuciderea în numele tuturor!

- Nu, înseamnă progres.

Au fost ultimele cuvinte transmise prin relee înainte ca întunericul să cadă peste toată lumea, dintr-o dată.

Epilog

Pana de curent a durat numai 22 de ore şi jumătate, mai puţin de o zi, însă nimic nu a mai fost la fel după ce au fost restabilite toate conexiunile reţelei. Sistemele de susţinere a vieţii nu a fost cu nimic afectate, aşa că nimeni nu a avut de suferit din punct de vedere fizic, însă lipsa de informaţii a cauzat multe crize legate de dependenţa de reţea. S-a spus că motivul a fost un virus lansat pe reţea şi care a suprasolicitat transmisiile de date pentru a se descărca în final direct în minţile oamenilor, alţii au spus că era chiar identitatea dublă a cyborgului, sau că totul era o greşeală în structura reţelei dar nu s-a putut dovedi nimic din toate astea. Însă rezultatul final a fost acelaşi în toate scenariile apărute după aceea în reţea, realitatea: legăturile interumane formate în acea scurtă perioadă de lipsuri nu au mai fi putut distruse sau restructurate de nimic, oricât de mult au încercat IA-urile să facă asta. Acelea care au supravieţuit. Dar până la urmă chiar şi ele au fost alterate de ceea ce s-a întâmplat atunci şi de toată

perioada imediat următoare, pentru că rezultatele şi acţiunile lor nu păreau să se ridice la aceleaşi performanţe ca Înainte – erau tot mai umane pe măsură ce trecea timpul.

Cel care le fusese cunoscut sub numele de Ovidiu Bufgarschi/avocatul Nadim nu a mai fost găsit niciodată – nici pe reţea, nici în viaţa reală. Dispăruse în ceaţă, transformat în legendă. Unii spun că trăieşte în toţi oamenii şi toate IA-urile din lume transformat în *altceva*, alţii se agaţă de partea fizică, reală, sperând că el îşi continuă existenţa protejându-i în continuare ascuns de toate căutările copiilor săi umani… poate că ar fi luat locul zeilor din vechime dacă calculatoarele şi programele lor blestemate ar fi îngăduit vreo frântură de religie în afara celei oficiale: reţeaua mondială. Câţiva chiar au sugerat la un moment dat că cyborgul a folosit una dintre rachetele interplanetare care au dispărut de pe radare în perioada de criză pentru a pleca în căutarea unor civilizaţii extraterestre pe care să le salveze şi pe ele, dar au fost luaţi în râs. Hohote de râs care au făcut ocolul planetei în numai câteva secunde.

29 martie 2004 – 3 mai 2004